

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΗΓΕΣΙΠΠΕ MOREAU

ΛΑΖΑΡΟΣ ΟΣ, Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗ

(Ή πιό άγνή και πιό ήρωική μορφή τής Γαλλικής Έπαναστάσεως).

Ή στρατηγός Ός.

Βρισκόμαστε στο 1776. Σέ μιá μικρή, φτωχική και λαϊκή ταβερνούλα των Βερσαλλιών—ταβερνούλα μιζύ και μαγειρείο— μπροστά σέ δυό-τρεις κατασρόλες πού άφριζαν και κόχλαζαν άπάνω σ' ένα μισογκρεμισμένο τζάκι, ένας άνθρωπος ξεφόνιζε άγανακτισμένος:

— Σέ δυό-τρεις μήνες μέσα θά κλείσης τά ξηιά χρόνια σου, μαγκούφι, και θάσαι άζίαμα άτζαμής για τή μαγειρική... Ούτε να ξεφρίξεις τó κρέας έμαθες, ούτε τή σουβλά να γυφίξης... Άϊντε χάσου, τζερεμέ!

Ή άνθρωπος αυτός πού έξεστούμιζε τέτοιες κατασάδες, ήταν ένας μεσόκοπος και κοντόχονδρος τύπος, άγαθός στην ψυχή και εκκεντάν φασορίας στους τρόπους. Λεγόταν Λάζαρος Ός, γνωστός στον κομμάκι περισσότερο ως μπαρίμα Λάζαρος...

Κι αυτός πού δεχόταν τó πατρικό βροϊδί, ήταν ó γυιός του — Λάζαρος κι αυτός —, ένα χαμίνι ó χρόνων, τετρατέτατο, λυγδιάρικο, μέρες άνιφτο, ξυπόλητο, κοιμηλιάρικο, σωστός διάβολος ξεδάτος...

Άνυπότακτος κι άεικίνητος, ó μικρός Λάζαρος δέν έννοούσε όστό σό με κανέναν τρόπο νάμπη στα μυστήρια τής μαγειρικής τέχνης, στά όποια προσπαθούσε, με τόσο έπιμονή, ó άπλόκος κι' άγρόμαυτος πατέρας του να τόν κατηχήσει...

Άλλοίμονο στην παχουλή τήν πάτια πού στριφογύριζε δεξερική στη σουβλά, αν ανέλαμβανε ó γυιός τού ταβερνιάρη να έπιστατήση στο ψήσιμο τής! Θά γινόταν μέσα σ' ένα τέταρτο μαιήρη σάν τó κάρβουνο ή μισή, και θάμενε άψητη τελείως ή άλλη μισή...

Ήταν άδύνατο να καθήγησε ήσυχος σ' ένα μέρος, έστο και δυό λεπτά, ó άτακτος κι' άπειθαρχος μικρός. Όπου γινόταν πετροπόλεμος, ήταν πάντα πρώτος. Πουός έδωσε τρεις τενεκέδες, για τó εφοριωδέστερον τού πράγματος, στην ούρα τού σκίυου τής μανάβισσας; Ή γυιός τού μπαρίμα Λάζαρου!... Πουός πέταξε ξαφνικά δυό χούφτες άλογόμυγες στον φορτωμένο ψωμογιάδαρο τού πλανόδιου πραγματευτή κι' έγιναν τά φυλικά του δια Γής Μαδιάμ; Ή Λάζαρος, ó άχαίρετος, ó γυιός τού μπαρίμα Λάζαρου!...

Κι' έτσι διάβαινε ó καιρός, ίσαμε πού έφτασε εκείνο τó μορφαίο πρωί τού Σεπτεμβρίου τού 1776...

Άφού άκουσε, εκείνο τó πρωί, τόν πατρικό έξάφραλμο ó μικρούλης Λάζαρος, άρχισε να τρώη τώρα και ετις χρονιάς του άπ' τόν άγανακτισμένο πατέρα του. Κλαίγοντας άπό συνήθεια, ούρλιάζοντας μάλλον για να κάνει πάταγο, παρά για τή πραγματικώς πονούσε, έτρεψε και κρύφτηκε στην ποδιά μιás θειάς του, άδελφής τού πατέρα του, ή όποια ήταν περιβολάρισσα στο Μοντρέιγ, ένα πλαινό χωριουδάκι, κι' είχε οθεί στις Βερσαλλίες να έποκερφή τόν άδελφό τής...

Ή Μάρθα — έτσι λεγόταν ή περιβολάρισσα αυτή — ήταν χήρα ή άκληρη, πολύ ευκατάστατη, και λάτρεινε τó ζωηρό τής άνηψάκι...

Τόν δέχτηκε λοιπόν, μετά τó μπεντάκι πούφαγε, στην άγκαλιά τής, τού σκούπισε τά δάκρυα πού άφθονα κλυούσαν άπ' τά παιδικά ματάκια του, και κάπνισε σχέδιο, τó όποιο άπό καιρό άναδενόταν στο μυαλό τής, τήν έκανε να πη στον καταφουρισμένο άδελφό τής:

— Άκουσε, Λάζαρε, κάτι πού θά σου προτείνω... Άυτό τó καιμένο δέν φταίει για τίς άταξίες και τίς άπροσεξίες πού κάνει κάθε τόσο και σέ ξεθεώνει... Έβλε άφρονό άπό μητέρα, έσύ πάλι όλημερίς καταπάνεσαι με τούς τενηρέδες σου και τούς πελάτες σου... Πουός λοιπόν θά τó προσέξη και θά τó κάνει άνθρωπο;... Ένω, αν μου τó δώσεις έμένα, στο Μοντρέιγ, και σάν μάνα θά τó

καυτάξω και συντροφιά θά τόχω και στο σχολείο θά τó βάλω... Όταν πάλι κλείσω τά μάτια, ό,τι μου βρεθεί άπό περιουσία, δικό του θάνα... Θέλεις;

Άισαζε ό άγαθός εκείνος άνθρωπος τού λαού να ξεμακρύνη άπό κοντά του τó όρφανό μοναχοπαίδι του. Τό άγαπούσε τριφερά, σάν στοργιός πατέρα, κι' όσε φορές τó μάλλον — για τó καλό του — πονούσε ύστερα πού τó κακοφρόνιζε, κι' άρχιζε ξανά να τó χαιδεύη...

Μά ή πρότασι τής άδελφής του ήταν έλκυστική κι' έδεργερτική για τó μέλλον τού παιδιού του... Τάφερε τó ζήτημα άπό δώ, τάφερε άπό κεί, δισταζε, άρνιόταν, παραδεχόταν και πάλι ξαναδισταζε, μι έβλε στα τελευταία ότι τó άληθινό συμφέρον τού παιδιού του βρισκόταν περισσότερο στα χέρια τής πονόφρυχης άδελφής του, παρά στα δικά του.

Δέχτηκε λοιπόν τήν πρότασι τής κυρά Μάρθας με σπαραγμό καρδιάς, με τόν όρο όμος νάχρονται ταχτικά στις Βερσαλλίες ή άδελφή του κι' ó γυιός του, για να συνηθίσουνται...

— Έλα, μικρό μου, σέ μένα, μουρούφιζε ευτυχιωμένη και συγκινημένη ή θειά Μάρθα, ανεβάζοντας στο κάκρο τής τόν ένθουσιασμένο πιτσιρικό. Πάμε στο Μοντρέιγ πούνα γεμίτο άπό φρούτα, άπό υποστάνια κι' άπό κήπους... Και τού χρόνου, σάν θάσαι πειά 7 χρόνων, θά σου πάρω βάζες και κοντύλια και θά σέ στείλω στο σχολείο να γίνης άνθρωπος...

Ή μικρός Λάζαρος πέρασε χρόνια άληθινοήγητα στο κατάφυτο εκείνο χωριουδάκι, κοντά στην καιάκαρη κι' άπλοκή περιβολάρισσα, τή θεια του. Έννοείται όμως ότι ή ζωηή, άπειθαρχη και ταυτηνική φύσις τού παιδιού αυτού έμενε ή ίδια κι' άταράχλαχτη...

Ήταν ó πρώτος μαθητής τού ταπεινού σχολείου τού χωριού του, μι ήταν και τó φθιηρό τών σκίλων και τών γάτων, κι' όλων μιζύ τών δυστυχιωμένων τετραπόδων τής γειτονιάς του. Ήταν γενναϊόδωρος στους συνομηλίκους του, πήγαινε πάντα με τó μέρος τών μικρών, τών φτωχών κι' άδύνατων χαμινών τού χωριού, τά υπεράσπιζε άπ' τά κακομεταχειρισμένα τών μεγαλειτέρων, κι' έγινε σέ δυό-τρία χρόνια τόσο σεβαστός και τρομερός, ώστε άνακηρύχτηκε παιμψηφεί άρχιστράτηγος τής μικρομαφιάς τού Μοντρέιγ!...

Πέρασαν κι' άλλα χρόνια. Έντομεταξύ ό Λάζαρος, φορτώνοντας στον κόκκορα όλα τά γραμμάτια πού θά μάθαινε πού πέρα άπ' τó δημοτικό σχολείο, περνούσε τόν καιρό του βοηθώντας τήν περασμένης ήλικίας πειά θεια του, τήν όποια λάτρεινε ειλικρινά. Διαρκώς όνειφενόταν πολέμους και μάχες, διαρκώς καταγινόταν με σπαθιά και με πιστόλια, διαρκώς σκάρωνε ψευδομαχίες και πετροπολέμους και ήταν πειά τó είδηλο όλων τών συγχωριανών του...

Ή καλή του καρδιά δέν είχε όρια. Βοηθούσε τούς φτωχούς και τούς άδύνατους. Πολλές κοπέλλες τού χωριού παντρευτήκαν τούς νέους πού άγαπούσαν χωρίς στην ύποστήριξι τού νεαρού πειά Λάζαρου, ό όποιος σκοπούσε τó άφθονο χρήμα τής θειάς του, για ν' ανακουφή κάθε ανθρώπινη δυστυχία γύρω του...

Άπό καιρό σέ καιρό έβλεπε και τόν γεροπατέρα του, για τόν όποιο έτρεφε πάντα ευλάβεια και σεβασμό, ένώ σιη θειά του χάριζε δια λατρεία κι' άφοσίωσι ήταν δυνατόν να νοιάση ή μεγάλη και τίμια καρδιά του...

Ήρθε τó 1789. Ή Γαλλική Έπανάστασι. Ή έποχή τών ταυμάτων. Ή έποχή τών άνθιολογικών τού περβελαζιού, οι όποιες γίνονται πανίσχυροι αυτοκράτορες και κυρίαρχοι τής Εύρώπης. Ή έποχή τών μικροδικογόνων, οι όποιοι γίνονται δικτάτορες τής Γαλλίας, και ή έποχή τών άπλών νομιών δεκανέων, οι όποιοι γίνονται στρατάρχη τού πού ίσχυρού στρατού τής άφρής!...

Σ' αυτή λοιπόν τήν έποχή ήταν προορισμένος άπ' τή μοίρα να παίξη ρόλο δολόλιμτρο, ζήλευτό και θεμαό πατριωτικό ό γυιός τού ταβερνιάρη τών Βερσαλλιών, ό άεικίνητος και χαϊδευμένος αυτός μοσχομύγκας τού Μοντρέιγ, ó Λάζαρος Ός (Lazare Hoche).

Στό 1789, σέ ηλικία δηλαδή 19 έτών, κατατάχτηκε στον δημοκρατικό στρατό ως άπλόξ έθελοντής. Δέν άργησε όμως και πολύ να γίνη δεκανεύς, έπειτα λοχίας κι' έπειτα... έπειτα άπό λίγα χρόνια... έπειτα άπό λίμνη έκτυρωτική πολεμικών θριάμβων — άληθινών αυτή τή φορά, με σφαίρες και κανόνια κι' όχι με σφεντόνες — έπειτα άπό μιá καιριέρα στρατιωτική άπ' τίς πού λαμπρές τής πολεμικής ιστορίας, έγινε στρατηγός κι' άρχιστράτηγος τών γαλλικών στρατευμάτων, τά όποια κατέστειλαν τήν

Ή Ός στην κλίνη του, λίγες στιγμές πριν πεθάνει.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΔΗΜΩΔΗ ΤΟΠΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ, ΕΠΑΙΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Στά Γιάννενα είν' άμορφες, στην Άρτα μαυρομάτες και στην καίμενη Πρέβεζα κοντούλες και γιομάτες.
- Άρτα άρτημή του κόσμου,
- Άπό Χριστιανούς Άρτινούς κι' από Τούρκους Γιαννάτες να φιλάγεσαι.

ΤΩΝ ΠΑΞΩΝ

- Οί Παξοί τής γής τ' άράλι,
- Παξοί κι' Άντιπαξοί... Λόντρες δεκάξη!

ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

Κάλλιο σκόλλο από την Κρήτη παρά φίλο Άγιομαρίτη.
- Δώδεκα Καλαμιώτες, δεκατέσσερες κουβέντες.
ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
'Ο Διάολος είχε τρία παιδιά: τ' ένα κάθισε στην Κρήτη, τ' ό δεύτερο στη Μάνη, τ' ό τρίτο στην Κεφαλληνία.
- Κεφαλληνίτης είσαι, άδίκος είσαι.
- Κρασί άγιομαρίτικο, τρι από τον Πύργο και γυναίκα άπ' τ' Αηξούρι.

ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

Είδες γουρούνα παστρικά, είδες Μανιάτη γνωστό.
- Βρέ Μανιάτη κόρακα κι' ή άλεπού δεκάξη.

ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Οί Δημητριανίτες είν' Έβραίοι κι' οί Διθραίοι δις Έβραίοι.
- Σαράντα Μεγαλοπολίτες τρώγανε μ' ένα χουλάρι πέρω' ένας λύκος και δέν βρόδθηκε κανενός τ' ό στόμα άδειο να φωνάξη.
- Άν είσαι κλέφτης και φωνάξ, στίς Ρίζες γίνεσαι πατάς.
- 'Ορ' έσει άπ' τή Βυτίνα πώς περνάτε μέ την πείνα; μέ κοκιά και μέ φεβόθια, μέ καρπόσα παραμύθια.
ΜΩΡΑ-Ι-ΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ
- 'Όποιος περπατεί μουσιμαρξίζει κι' όποιος κάθεται βρωμαί.
- Η κακή συντροφιά φέρνει άγιότερη φρόνηση.
- 'Ο Θεός δίνει τροφή σ'τά πουλιά, μα δέν τή βάζει στή φωνή.
- Τό καλό πουλί άπ' τ' αυγό κελαδεί.
- Η σκόλα από τή βία τής στρόβι κοντάβια κάνει.

τρομακτική επανάσταση των βασιλοφρόνων της Βανδέας!...
'Ανοιξε μια οποιαδήποτε ιστορία. Θά διαβάσετε εκεί με άληθινή συγκίνηση και υπέρτατο ένθουσιασμό λαμπερές σελίδες άγνου κι' άρλοκερφόδης πατριωτισμού, άδαμάστου ήρωισμού, ίστοτισμού γενναιωφύχου άπέναντι των ήττημένων, άγγελικής έπιχειρείας στους άκουσίους των ένόχους, και σιδερένιας πεπρωχίας στο στρατό. Κι' όλες αυτές ή άτάπητες, ή μοναξίες για την ήθική άμορφά τους και τ' ό ψυχικό μεγαλείον σελίδες, είνε γραμμένες με τό αίμα του έκλεκτού παιδιού τής Γαλλίας, του Λαζάρου 'Ος...
'Ο Μέγας Ναπολέων έλάτρευε τόν 'Ος. Τόν έκτιμούσε και τόν έθαύμαζε. Οί άξιοματικοί και στρατιώτες του έπεφταν και στή φωτιά γι' αυτόν. Είχε γίνει τ' ό ένδαμια του στρατού και του λαού.
'Όταν ή στάσις τής Βανδέας κατεστάλη χάρις στους σκληρούς και έπικούς άγώνες του 'Ος, ό ένδοξος στρατηγός γύρισε γι' λίγο στο Παρίσι, μαζύ με τ' άτρόμητα στρατεύματά του, των όποιων ένήργησε γενική έπιθεώρηση ένα πρωί στίς Βερσαλλίες.
Τήν ώρα τής έπιθεώρησης ό πατέρας και ή θεία του νεαρού ήρωος τόν καμάρωναν καθάλλωρη σ'τ' άλόγ' του, σκιμμένοι στο παράθυρο μιάς γειτονικής κατοικίας...
Σέ μια στιγμή τότε ό ευτυχισμένος πατέρας γύρισε και είπε με φωνή τρεμολισμένη από συγκίνηση στην άδελφή του πουλάειγε σιωπρά πλάι του:
- Και να σκεφθή κανένας, Μάρθα, ότι τ' ό εύλογημένο αυτό παιδί μου δέν ήταν άξιο, σέ ήλικία έξη χρόνων, ούτε τ' ό βραστό πουθράζε στίς κατσορόλες μου να ξαφρική!...
'Ο 'Ος πέθανε από φυματίωση, συνέπειά κρουολογημάτων, τ' 1797.
Ψυχορραγώντας, γύρισε σ'τόν στρατηγό 'Αξερύ και τού είπε, δείχνοντάς του τ' ό γαλλικό στρατάπεδο.
- Πάρε τή θέσι μου... Ξησε... και σ' όσε τήν πατρίδα!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Όταν ό διάσημος Γάλλος πολιτικός Άριστέιδης Μπριάν γιόρταζε την πεντηκονταετηρίδα τής πολιτικής του σταδιοδρομίας, δέχτηκε στο γραφείο του την έπίσκεψη ενός άγνωστου, ντυμένου με μια ρούζ κελιμπαία από μεταξωτό ύφασμα, ό όποιος τού ένεγκείρισε έναν πάπυρο τυλιγμένο σέ ρόλο. 'Ο πάπυρος αυτός έφερε μια μολύβδινη σφραγίδα, βάρος μισού κιλού τουλάχιστον. 'Ο Γάλλος πολιτικός τόν άνοιξε κι' έδιάβασε έκπληκτος τ' ά εξής:
'Εξοχώτατε,
'Η ειρήνη μετά σου! 'Επειδή ή χώρα μας πολλά όφείλει σ'ή φιλική σας προστασία και τήν πολιτική σας φρόνησι, άπεφασίσαμε να σας άποστείλωμεν τόν σοφότερον ίατρόν μας, για να σας διατηρήση επί μακρότατον χρόνον άριστα στήν ύγεια σας.
'Εγρήθη εν τή πόλει 'Αδδής-Άμπέμια τήν 22 του Μπερκαμιά 1927.

ΤΑΦΑΡΙ—ΜΑΚΟΝΕΝ

Διάδοχος του θρόνου τής Αιθιοπίας.

'Ο Μπριάν κατάλαβε πειά άμέσως περί τίνος έπρόκειτο, ευχαρίστησε τόν άπεσταλμένο τού Ράς Ταφარი και συγχρόνως τού έξέφρασε τή λύπη του, γιατί, πρ'ό τ' ό παρόν τουλάχιστον, δέν είχε ανάγκη των ίατρικών του περιποιήσεων. 'Όστόσο όμως, ό 'Αθρησινός γιατρός έγκαιροστάθηκε, σύμφωνα με τ' ό διαταγές που είχε, σ' ένα μέγαρο, κοντά στο σπίτι του Μπριάν. Δέν παρέλειψε δέ, ύστερ' από λίγες ήμέρες, να έπισκεφθή τόν διάσημο πολιτικό και να τού δώση τόν αριθμό του τηλεφώνου του για να τόν καλή όποτε θά τόν χρειαζόταν. Πέρασαν κάμποσοι μήνες κι' ό Μπριάν Έξαφνα άρρώσθησε βαρεια. 'Η είδησι τής άσθενείας του πού έπληρογραφή σ' όλο τόν κόσμο, έφτασε, φυσικά, και στο 'Αδδής-Άμπέμια. Και τότε ό 'Αθρησινός γιατρός Έλαβε εν μέρους τού Ράς Ταφარი ένα τηλεγράφημα, διά τού όποιου τού έγνωστοποιείτο ότι τού άπενεμήθη ό τίτλος τού ήγεμονικού ίατρού.

'Η προαγωγή αυτή όμως δέν ευχαρίστησε διάλου τόν 'Αθρησινό δόκτορα. Μή μπορώντας όστόσο να κάμη κι' άλλως, δέν έννοούσε πειά να ξεκολληθή ούτε στιγμή από τ' ό διαμέρισμα τού άσθενούς Γάλλου πολιτικού. 'Η άγωνία του για τήν κατάσταση τής υγείας τού Μπριάν ήταν άπεριγράπτη. Τρεις φορές τή νύχτα έπήγαινε και ξυπνούσε τόν θυρωρό να μάθη για τήν πρόοδο τής άρρώστειας του.

'Όταν πειά έγινε καλά ό Μπριάν, ό 'Αθρησινός γιατρός δέν έδίστασε να τού εξομολογήθ' ό χυποκάρδι τού δοκίμασε κατά τή διάκριση τής άσθενείας του. Και είχε δικηό ό καίμενος ό γιατρός, γιατί σύμφωνα με τ' ό παλαιά αίθιακά έθιμα, οί ήγεμονικοί γιατροί, μετά τόν θάνατό των άσθενών των, πριγίχτων και διασημών πολιτικών άνδρων, τούς όποιους έννοσήλευαν, θάβονταν μαζύ τους για να τούς... νοσήλευον και σ'όν άλλο κόσμο!...

***

'Ο Μουσσολίνι έχει ιδρύσει πρ'ό άρχετοού καιρού τόν ένθικό Σύνδεσμο των «'Επιτρόπων 'Εμπειρίας και Τάξεως». Οί 'Επίτροποι αυτοί έχουν τό δικαίωμα, μ'όλες άντιληφθείς ένα πολίτην να προβαίη σέ πράξεις πού αντίβαινουν στίς άντιληφθείς τού φρασιστικού καθεστώτος, να έπιβαίνον και να επαναφέρουν τους παραβάτας στή τάξη.

'Ενας λοιπόν από τούς 'Επιτρόπους αυτούς διέσχισε πρ'ό ήμερών, πρωί-πρωί, τούς δρομικούς τής βίλλας Μπιοργκέζε, όταν Έξαφνα διέκρινε έναν κομπό κύριο με άθλητικό παράσημα, να όδηγ' ένα άμαξάκι μαροζύ, συνοδευόμενος κι' από μια κυρία.

'Ο 'Επίτροπος ένόμισε ότι ή διαγωγή τού κυρίου εκείνου ήταν άνάμοστη για ένα φασιστή.

'Εκάλεσε, λοιπόν, έναν αξιωματικό τής 'Αστυνομίας και τού άνέθεσε να κάμη σ'όν περιπατητή εκείνο τις σχετικές παρατηρήσεις.

Φαντασθήτε τώρα τήν έκκληξή τού κ. 'Επιτρόπου, όταν άκουσε τόν αξιωματικό να τού λήη:

- Πηγαίνετε να τού τ' ό πητή σεις ό ίδιος! 'Εγώ ε'μ' εδ'ω μονάχα για να τόν φυλάω! Δέν έχω τό θάρρος να τού κάμω τέτοιες παρατηρήσεις!...

- Μά ποιός είν' αυτός; ρώτησε ό 'Επίτροπος.

- 'Ο Ντοϊτσε! Άπάντης ό αστυνομικός.

Κόκκαλο ό 'Επίτροπος.

***

Κατηγορούσαν κάποτε τόν Θ. Δηληγιάννη για τις άθροές άπολύσεις δημοσίων υπαλλήλων πού διενεργούσε έρχόμενος στήν άρχη και τούς άθροούς διορισμούς υπαλλήλων φίλων του.

Και ό γρηαός 'Αρκάς άπάντης δροδικοτά:

- Βεβαίως, βεβαίως... 'Όταν έρχόμια στα πράγματα, β' άπολύωμεν τούς υπαλλήλους των άντιπάλων και θά διορίζωμεν τούς ήμετέρους. Πώς;...